

A DOLGOZÓ DALA

Engem e hős rögön
melengetett a nap,
lelket sütött belém: derék
kincsét sugározom szerteszt —
fénye ezrűnkre visszatűz —
szikrázom, lelkes örömmel,
mint a tűz.
A nap hullatta rám boldog sugár jegyét
e rögön, mely fogant.

Öröm már — nem iszony,
kelőn ha hallgatag
— szívrepesve —
a gépem indítom: —
dalol kezem nyomán,
csicsereg mint a fecske,
leng lepketánc, tavaszok rajzanak
derű köszönt
s e fényözönt
nincs kéz, mi elborítsa! — lüktető,
derítő lángot szökkent a göröngy:
Az álom alkotó erő,
hol én, a dolgozó
szívem fehér kenyérre váltom boldogan
s kezem törí, osztja jussom,
hogy jutva jusson —
legyen az öröm egyre több,
fakassza dús vetéseként e rög,
s a munka — mámor —:
mindahányunk ünnepe benne fogan.

Hazánkban szerte
a szürke gépeken
örömem fénye csillan, tündököl
és hajnalonta s csöndes esteken
a kedvem váltig
tőle ittasul
s gyűlöltösen
alkotok,
hogy áradozzon szerte e rögön
a zsongó kedv a zsenge ifjuságban:
ontom erőm, osztom magam,
szívem a végső dobbanásig.

Utdák köszöntenek rám
fénylő zsvajjal.
Feszül tudóm, s a léptem.
Naptűzü arccal
dolgozom s dalotok,
dalomat ontom: szálljon!
hazám rögén az lobog
minden alkotáson.